

Nu lyser min røde lampe, så nu er jeg nødt til at stoppe. Men jeg håber på et svar.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg vil blot høre fra hr. Uffe Ellemann-Jensen: Når man nu synes, at objektivt ansvar er noget godt, det er sådan noget, der betyder, at socialdemokratiske ministre skal gå af uden videre, selv om de ikke har haft noget grundlag for at give andre oplysninger eller træffe andre beslutninger, end de har gjort, hvorfor gik Venstreministre og konservative ministre så ikke af, da Danmark blev dømt ved EF-Domstolen i ambisagen?

Vi syntes heller ikke dengang, at man bare skulle fyre ministre. Vi syntes også dengang, at man skulle undersøge, om der lå fejl og forsømmelser til grund for de forkerte oplysninger, Folketinget havde fået, og om der i den anledning var grundlag for at gøre et retligt ansvar gældende.

Også dengang syntes vi, at det skulle undersøges. Dengang var vi enige med Venstre og De Konservative. Det er vi ikke i dag. Den eneste forskel er, at der er en anden partifarve på ministeren.

Og så vil jeg gerne spørge hr. Uffe Ellemann-Jensen, om han selv synes, det er helt korrekt fremstillet, at hr. Anders Fogh Rasmussen selv valgte at gå, efter at beretningen fra kommissionsdomstolen om kreativ bogføring fremkom. For så vidt jeg erindrer, kom beretningen, og hr. Anders Fogh Rasmussen frikendte sig selv for åben tv-skærm om aftenen. Næste dag blev det, da man havde læst beretningen fra kommissionsdomstolen, hvis kommissorium det var at undersøge, om der var begået fejl og forsømmelser, som kunne danne grundlag for et retligt ansvar, konstateret, at der ville være et flertal, der kom frem til den konklusion, at der var grundlag for at gøre et retligt ansvar gældende. Da det flertal viste sig, valgte den daværende skatteminister at gå. Det var måske knap så heroisk, som det fremstilles.

Thor Pedersen (V):

Der var meget menneskeligt rigtigt i det, finansministeren sagde. Og det ville være meget let, hvis vi her skulle forholde os til det menneskelige ansvar. Men det, vi skal forholde os til, er det ansvar, som medlemmer af Folketinget har, og som medlemmer af regeringen har. Det er altså det politiske ansvar.

Problemet med finansministerens meget velmenende ord er, at selv med den bedste vilje er det stort set umuligt at finde noget som helst sandt af det, skatteministeren sagde og har sagt omkring sagen Himmerlandsbanken.

Jeg siger ikke, at alt det, skatteministeren har sagt, har været bevidst urigtigt. Jeg konstaterer blot, at det er svært at finde noget udsagn fra skatteministeren, som efterfølgende har vist sig at være sandt. Det er stort set umuligt at finde noget notat afleveret af skatteministeren til ressortudvalg, der har vist sig at være sandt, omkring det, sagen konkret drejede sig om. Problemet er altså, at vi må konstatere, at skatteministeren har udtalt sig usandt, vel vidende at det var usandt.

Når jeg har spurgt, om regeringen var enig i undersøgelsesrettens konklusioner, i det, der er beskrevet meget klart af retsformanden, Frank Poulsen, så skyldes det, at der jo her er påvist flere usandheder. Må jeg blot nævne den, der har været bærende hele vejen igennem, det udsagn fra skatteministeren, der lød: Der er ikke givet noget ubetinget skattefradrag til Spar Nord på 173 mio. kr. Det har skatteministeren sagt hele vejen igennem over for udvalg og over for Folketinget.

Så vil jeg have lov at læse op, hvad undersøgelsesretten skriver på side 683, hvor undersøgelsesretten tager stilling til, om der er givet et ubetinget fradrag, og om man har vidst det. Her konstaterer undersøgelsesretten: Der er givet et ubetinget fradrag.

Det, man skal lægge mærke til, er, at undersøgelsesretten går så langt som til her at skrive det meget klare, at alle medvirkende måtte være fuldt ud på det rene hermed. Og de medvirkende, som undersøgelsesretten taler om, det er de øverste embedsmænd, det er Kammeradvokaten, og det er skatteministeren.

Det kan ikke siges mere præcist, end Frank Poulsen gør: Alle medvirkende måtte være fuldt ud på det rene hermed, altså det ubetingede fradrag. På trods af det har skatteministeren i hele perioden fastholdt, at der ikke er givet noget til-sagn.

Så kan man mene, at Frank Poulsen har uret, man kan være uenig i konklusionerne. Men jeg har lyttet mig til, at regeringen siger, at man er enig i de konklusioner, som undersøgelsesretten har draget.

Så til fru Pia Gjellerup: Jeg må sige, at jeg synes, det er ærligt, det er redeligt, når fru Pia Gjellerup på et direkte spørgsmål om, hvorvidt